

Trening umiejętności komunikacyjnych

W tym terapia logopedyczna realizowany poprzez stosowanie różnych form komunikacji, w tym między innymi na:

-**metodzie symultaniczno-sekwencyjnej**, która zakłada stymulację [rozwoju intelektualnego](#) poprzez osiągnięcie kolejnych etapów w rozwoju wszystkich funkcji poznawczych. Oddziaływania stymulacyjne opierają się na mechanizmach [neuroplastyczności](#) mózgu – zmianie reprezentacji [korowych](#) w wyniku organizowanych podczas terapii doświadczeń. Podstawowym założeniem metody jest dotarcie do podopiecznego poprzez jego stymulację językową, a w przypadkach, gdy nie jest to możliwe, poprzez wytworzenie alternatywnej formy komunikacyjnej, która ma doprowadzić do wzbudzenia w podopiecznych potrzeby i chęci mówienia. Podstawowym założeniem metodologicznym jest w tej metodzie nauka czytania [sylabami](#) – uczyć się odczytywać całe sylaby, a nigdy tylko pojedyncze [spółgłoski](#).

Podstawy metody symultaniczno-sekwencyjnej nauki czytania oparte są na:

1. Badaniach potwierdzających tezę, że sylaba a nie fonem (głoska) jest najmniejszą jednostką
2. Wynikach badań neuropsychologicznych, dotyczących powiązań intermodalnych, budowanych podczas przetwarzania bodźców słuchowych i wzrokowych;
3. Wiedzy na temat funkcji symultanicznych (prawopółkulowych) i sekwencyjnych (lewopółkulowych) oraz kształtowania się struktur umożliwiających przesyłanie informacji między półkulami mózgu (spoidło wielkie, istmus);
4. Powtórzeniu sekwencji rozwoju mowy (od samogłosek, sylab, do wyrazów i zdań);
5. Naśladowaniu 3 etapów nabywania systemu językowego: POWTARZANIA, ROZUMIENIA, NAZYWANIA (samodzielnego czytania);

W przypadku naszych podopiecznych, istotą terapii logopedycznej nie jest nauczenie bezbłędnej wymowy, lecz doprowadzenie do sytuacji, by wypowiedzi podopiecznych były zrozumiałe dla otoczenia, a więc by spełniały funkcję komunikacyjną i tym samym umożliwiały im porozumiewanie i kontaktowanie się z otoczeniem w sposób werbalny i niewerbalny.

Uczestnicy, którzy z różnych przyczyn nie posługują się mową czynną, uczą się komunikacji z otoczeniem przy użyciu alternatywnych metod komunikacji – piktogramów, j. migowego czy komunikatorów elektronicznych.

Podczas terapii wykorzystuje się elementy technik behawioralnych, czy zabaw Denisona. W celu urozmaicenia zajęć uczestnicy mają możliwość korzystania ze specjalistycznych programów komputerowych oraz różnorodnych loteryjek dźwiękowych i zabaw dydaktycznych.